Molnár Réka

Macskaságok

Ketten ülnek az asztalnál, az egyik középkorú és Lindának hívják, a másik valamivel fiatalabb. Kollégák lehetnek vagy barátnők. Az idősebb kövér, varangyra hasonlító nőszemély, arca püffedt, haja ápolatlan. A másik csinosabb, testtartása egyenes, megjelenésében fölényt sugárzó.

Jelentéktelenségük feloldódik a térben.

A fiatalabb kihúzza magát, melleit előre tolja, és tekintetével a csapost keresi, jól esne egy pohár minőségi cuvée. A csapos egy macskaszemű húszévest stíröl a bejáratnál, miközben a pincérrel susmorog. Szájáról leolvasva a segg és a kúrni szavak hangzanak el legtöbbször, mielőtt ordenáré módon felröhögnének. Kata a fenekére gondol, aztán a ráncaira, és szorongani kezd.

– Kimegyek a mosdóba – veti oda a varangynak, aki egy tál nachosban turkál.

Előkotorja a púdert. Egy ideig lassú mozdulatokkal járatja a szivacsot, majd egyre ritmikusabban – Guns N' Roses üvölt a hangszóróból, feje fölött villódzik a neon. Pirosra rúzsozza a száját, mintha a málnaszín varázspálca volna és hajlítaná az időt. „*Reminds me of childhood memories*". Miért pont ide kellett beülniük? Húsz éve szerette, de most…

Kétségei vannak. A nosztalgia iránti vágya nevetséges helyzetbe kényszeríti: miről beszélgessen a varanggyal? Jesszus – sóhajt fel. Nem kellett volna felhívnia. Minden az ivartalanítással kezdődött és Gergővel. Gergő a szeretője, négy éve vannak együtt. Kata tavaly óta várja, hogy megkérje a kezét. Harmincöt fölött a terhesség kockázatosnak minősül, ő meg gyereket akar. Gergő nem akar gyereket, pedig negyvenegy éves. Becsapja az ajtót: világ életében kompromisszumkész ember volt. *Compromesso. Compromiso. Übereinkunft. Compromis.* Legalább harminc nyelven ismeri. De minek?

– Ivartalanítottam a macskám. Tegnap.

Szünet következik. Linda bizonyára másra számít húsz év csend után. Aztán udvariasan visszakérdez, hogy kandúr vagy nőstény.

– Kandúr, természetesen. – válaszolja Kata. „Természetesen." Miért mondta ezt?

A varangy mosolyog. Barna szövetruhája lefolyik a székről. Szájába veszi az ujját, aztán az üres tányéron matat vele: mindig akad egy-egy hátrahagyott morzsa. Jóízűen nyalogatja.

– Egyedül élsz? – kérdi.

– Nem! – jelenti ki a fiatalabb olyan felháborodással, mintha az egyedüllét stigma volna, de legalábbis kudarc.

– Én sem – jegyzi meg Linda. – Hozzámentem Gyulához, a D-be járt. Két gyerekünk van. Nektek? – Kata felszisszen, és Linda tokájának szegezi a tekintetét. A csúfság semlegesíti a gyermektelenséget.

– Scusi! Vorremo ordinare! – kiáltja a csapos felé. Gergőtől tanulta. Gergő meg a titkárnőjétől. Néha elviszi vacsorázni.

– Do you speak english?

– Two glass of red wine, please. Thanks. – Lindát meg sem kérdezi. Kihúzza magát. Kezével elmaszatolja a málnát.

– A rúzsod – mondja a varangy és a saját szájára mutat.

„*Strike a pose*. *Vogue*". Katának a következő monológ jár a fejében:

„Nincs gyerekem. Szeretnék, de nincs. A párom nem akar. Megcsal a titkárnőjével. Azt hiszi, hogy nem tudom. Bosszúból kiheréltettem a macskát, téged meg azért hívtalak ide, mert ronda vagy és dagadt. Régen is az voltál. Úgy nézel ki, mint egy varangy. Ettől jobban érzem magam."

– Nem akarok gyereket. Ártana az alakomnak. – mondja elmélázva, aztán megfogja a poharat és iszik.

Strike a pose. *Compromesso.*